

MOLITEV IN SLUŽENJE

2018

**IZZIVI ZA ČLOVEŠTVO
IN POSLANSTVO CERKVE**

**Papeževa Svetovna
Mreža Molitve**
SLOVENIJA

Ljubljana, december 2017

www.thepopevideo.org
www.clicktopray.org
www.popesprayer.net

*Vsak mesec molitveni namen papeža
Frančiška v slovenskem jeziku na
Exodus TV in na YouTube kanalu
Radio Vatican (The Vatican -
Slovenščina)*

MOLITEV IN SLUŽENJE 2018

Izzivi za človeštvo in poslanstvo Cerkve
MOLITVENI NAMENI SVETEGA OČETA
ZAUPANI NJEGOVI SVETOVNI MREŽI MOLITVE
(APOSTOLAT MOLITVE 2018)

Izdala: Papeževa svetovna mreža molitve Slovenija, Vodnikova 279, 1000 Ljubljana
Odgovarja: p. Franc Kežar DJ
Oblikovanje Primož Podobnik
Fotografije na naslovnici: Tomaž Celarec in Primož Podobnik
Tisk: Prelom d.o.o., Ljubljana
Ljubljana, 2017

Z NOVIM NAVDIHOM

Dragi molivci, dragi prijatelji!

V zadnjih dveh letih ste opazili spremembe pri Apostolatu molitve. Prej so bili trije molitveni nameni za vsak mesec: splošni, misijonski in slovenski, zdaj je samo eden, ali splošni ali za evangelizacijo. Tudi ime je drugačno: ***Papeževa svetovna mreža molitve*** (PSMM). Ali je to še Apostolat molitve ali je nekaj drugega?

To je še vedno Apostolat molitve, vendar z novim imenom in v procesu prenove ali poživitve. Najbolje, da nam to pojasni papež Frančišek sam s svojim pismom škofom 7. julija 2016, ki ga delno navajamo: »(...) *Ob različnih priložnostih sem opozoril, da bo Cerkev, če ne bo šla ven, zbolela. Isto se dogaja z apostolskimi deli. Morajo razločevati in skušati najti Božjo voljo za naš čas ter uspešno 'pluti na globoko'.*

*Že nekaj let je Apostolat molitve v procesu poživitve (it. *ricreazione*), da bi čim bolje služil poslanstvu, ki sem jim ga, kot moji predhodniki, zaupal: moliti in soočiti se z izzivi človeštva in poslanstvom Cerkve. Zahvaljujem se jim, da so začeli molitev z menoj, posebej s **The Pope Video** in spletno molitvijo **Click to Pray**.*

S tem pismom imenujem p. Frédéricica Fornosa DJ za mednarodnega direktorja Papeževe svetovne mreže molitve (Apostolata molitve) in Mladinskega eharističnega gibanja (MEG) ter določam, naj bo tako tudi za naslednje direktorje, ki mi jih bo vrhovni predstojnik Družbe Jezusove predložil. Mednarodni direktor bo imenoval narodne direktorje Svetovne mreže in njene mladinske veje MEG.

Papeževa svetovna mreža molitve bo še naprej zaupana Družbi Jezusovi, vendar bo v službi univerzalne Cerkve, imenovanje narodnih direktorjev pa bo predloženo Škofovskim konferencam v odobritev.

Ta točka prinaša tudi spremembo aktualnih Statutov Apostolata molitve iz leta 1968. Prosim, da se v naslednjih mesecih predvidi posodobljenje odvisnih statutov procesu poživitve v teku.

Zahvaljujem se Družbi Jezusovi, da nadaljuje s podporo poživitvi te službe Katoliške Cerkve.

Zahvaljujem se Devici Mariji, ki vedno pravi: »Kar koli vam reče, storite« (Jn 2,5) in vas prosim, da molite zame, da bi ostal pozoren na to, kar Bog pričakuje, in ne na to, kar hočem jaz.

Molim za vas. Jezus naj vas blagoslovi in Sveta Devica naj vas vedno spremlja. Frančišek.«

p. Franc Kežzar DJ, odgovorni za PSMM v Sloveniji

JANUAR

Za evangelizacijo: VERSKE MANJŠINE V AZIJI

Da bi kristjani, kot tudi druge verske manjšine v azijskih državah, lahko v vsej svobodi živeli svojo vero.

»Verska svoboda je temeljna človekova pravica. Vsak posameznik mora biti svoboden, da sam ali skupaj z drugimi išče resnico, da odprto izraža svoja verska prepričanja, ne da bi bil deležen ustrahovanj in zunanjih prisil.«

Papež Frančišek je ob obisku na Šrilanki 14. januarja 2015 med mašo v Kolombu razglasil za svetega Jožefa Vaza. Jožef Vaz je prvi šrilanški svetnik. Živel je med leti 1651 in 1711. Rojen je bil v Indiji. Na Šrilanko je prišel, da bi pomagal katoliški skupnosti med preganjanjem, ki so ga sprožili nizozemski kalvinci.

Novi svetnik je zgled in učitelj v mnogih stvareh, je zatrdil papež Frančišek in nato izpostavil tri: *»Predvsem je bil zgleden duhovnik.«* Vsi duhovniki, redovniki in redovnice, ki so se kot on posvetili služenju Božjemu evangeliju in bližnjemu, imajo v njem zanesljivega voditelja. Uči jih iti ven, nasproti periferijam, da bi Jezusa Kristusa povsod spoznali in ljubili. Obenem je *»zgled potrpežljivega trpljenja za evangelij, zgled pokorščine predstojnikom, zgled ljubeče skrbi za Božjo Cerkev«*. Živel je v obdobju hitrega in globokega spreminjanja. Katoličani so bili manjšina in bili so notranje razdeljeni. Prihajalo je

do sovražnosti: *»Ker pa je bil nenehno v molitvi združen s križanim Gospodom, je navkljub temu bil zmožen za celotno prebivalstvo postati živa podoba usmiljene in pomirjujoče Božje ljubezni.«*

Drugi razlog, zaradi katerega nam je sv. Jožef Vaz zgled, je po papeževih besedah to, da nam je pokazal pomen preseganja verskih razdelitev v služenju miru. On se je posvečal ubogim ne glede na to, kdo ali kje so bili. Cerkev na Šrilanki še danes z veseljem in velikodušno služi vsem članom družbe. Ne dela razlik med rasami, veroizpovedmi, plemensko pripadnostjo ali družbenim položajem. V svojih šolah, bolnišnicah, klinikah in dobredelnih ustanovah svoje usluge nudi vsem. Zahteva le svobodo, da lahko še naprej opravlja svoje poslanstvo. *»Verska svoboda je temeljna človekova pravica. Vsak posameznik mora biti svoboden, da sam ali skupaj z drugimi išče resnico, da odprto izraža svoja verska prepričanja, ne da bi bil deležen ustrahovanj in zunanjih prisil.«* Življenje Jožefa Vaza nas uči, da *»pristno čaščenje Boga ne vodi v diskriminacijo, sovraštvo in nasilje, temveč v spoštovanje svetosti življenja, spoštovanje dostojanstva in svobode drugih in v ljubeznivo prizadevanje za blaginjo vseh«.*

»Nazadnje pa nam sv. Jožef nudi še zgled misijonarske gorečnosti.« Zapustil je svoj dom, družino, uteho domačih krajev in odgovoril na klic, naj gre in povsod pripoveduje o Kristusu. Vedel je, kako prikazati resnico in lepoto evangelija v večverskem okolju: s spoštovanjem, predanostjo, vztrajnostjo in ponižnostjo. *»To je tudi pot tistih, ki za Jezusom hodijo danes. Poklicani smo 'iti ven' z isto gorečnostjo, z istim pogumom, ki ju je imel sv. Jožef, pa tudi z njegovo rahločutnostjo, njegovim spoštovanjem do drugih, njegovo željo, da bi z njimi delil tisto besedo milosti, ki ima moč, da jih okrepi. Poklicani smo biti učenci misijonarji.«*

Sledč zgledu sv. Jožefa Vaza naj bodo kristjani na Šrilanki potrjeni v veri in naj še več prispevajo k miru, pravičnosti in spravi v družbi – s to željo je papež Frančišek zaključil homilijo med sveto mašo: *»To je tisto, kar Kristus pričakuje od vas. To je tisto, kar vas uči sv. Jožef. To je tisto, kar vas prosi Cerkev.«*

FEBRUAR

Splošni: NE KORUPCIJI

Da bi tisti, ki imajo gmotno, politično ali duhovno moč, ne drseli v korupcijo.

»Molimo, da bi Gospod spremenil srce teh častilcev boginje podkupnine in da bi se zavedali, da dostojanstvo izvira iz dostojnega dela, iz poštenega dela, iz vsakodnevnega dela, in ne iz teh lažjih poti, ki ti na koncu vzamejo vse.«

Papež Frančišek je med jutranjo mašo 8. novembra 2013 v kapeli Doma svete Marte molil za otroke, ki od svojih staršev prejemajo »umazan kruh«. Med homilijo je tako spregovoril o dohodkih, ki so sad podkupnin, oziroma o duhu posvetnosti, kako ta posvetnost deluje in kako nevarna je. Papež se je naslonil na priliko o pokvarjenem oskrbniku.

»Ko pomislimo na svoje sovražnike, zares najprej pomislimo na hudiča, kajti prav on nam dela slabo.« Vzdušje in način življenja, ki mu najbolj odgovarjata, pa sta v posvetnosti. Ta po papeževih besedah predstavlja življenje v skladu z vrednotami – v navednicah – sveta. Oskrbnik iz prilike je zgled takšne posvetnosti. Izgovor, da dela le tako kot delajo vsi, ne pomaga. Papež Frančišek je dodal, da tako delajo le nekateri oskrbniki, bodisi v podjetjih, v javnosti ali v vladi, in verjetno jih niti ni veliko. Hodijo pa po poti zaslužka za

življenje, ki je krajša in udobnejša.

V priliki gospodar krivičnega oskrbnika pohvali za njegovo zvijačnost. To je pohvala za podkupnino. Navada podkupovanja je posvetna navada, ki je zelo grešna, je poudaril papež: *»Ta navada ne prihaja od Boga. Bog nam je zapovedal, da bi kruh nosili domov s svojim poštenim delom!«* Oskrbnik iz prilike je prinašal kruh, le da je bil ta kruh, ki ga je dajal jesti svojim otrokom, *»umazan kruh«*. Njegovi otroci, ki so morda obiskovali drage šole in so zrasi v učenih okoljih, so od svojega očeta za obrok tako prejeli *»umazanijo, kajti njihov oče je s tem, ko je domov nosil umazan kruh, izgubil dostojanstvo. To pa je težak greh!«* Tako je poudaril papež Frančišek in dejal še, da se podkupovanje lahko začne z majhno kuverto, a nato postane kot droga. Navada podkupovanja postane odvisnost.

Kot obstaja *»posvetna zvijačnost«*, obstaja tudi *»krščanska zvijačnost«*, s katero se stvari naredi nekoliko hitreje, pa vendar pošteno in ne v duhu posvetnosti. To je tisto, kar pravi Jezus, ko povabi, da bi bili preudarni kakor kače in nepokvarjeni kakor golobje. Ti dve razsežnosti skupaj, kot je poudaril papež Frančišek, sta *»milost Svetega Duha«*, dar, za katerega moramo prositi.

Homilijo je sveti oče tako sklenil z molitvijo za vse otroke, ki od staršev prejemajo umazan kruh: *»Tudi oni so lačni, lačni so dostojanstva! Molimo, da bi Gospod spremenil srce teh častilcev boginje podkupnine in da bi se zavedali, da dostojanstvo izvira iz dostojnega dela, iz poštenega dela, iz vsakodnevne dela, in ne iz teh lažjih poti, ki ti na koncu vzamejo vse.«*

MAREC

Za evangelizacijo: RAST V DUHOVNEM RAZLOČEVANJU

Da bi vsa Cerkev prepoznala nujnost rasti v duhovnem razločevanju na osebni in skupnostni ravni.

»Trenutek je tisto, kar imamo v rokah zdaj; vendar to ni čas, to mine! Morda se lahko čutimo gospodarje trenutka, a le slepilo je verjeti, da smo gospodarji časa. Čas ni naš, čas je Božji!«

Molitev skupaj z razločevanjem pomaga razbrati posamezne trenutke v življenju in jih usmeriti k Bogu, je dejal papež Frančišek med jutranjo mašo 26. novembra 2013 v Domu svete Marte...

»Trenutek je tisto, kar imamo v rokah zdaj; vendar to ni čas, to mine! Morda se lahko čutimo gospodarje trenutka, a le slepilo je verjeti, da smo gospodarji časa. Čas ni naš, čas je Božji!« Trenutek je v naših rokah, je zatem še enkrat ponovil papež. Naša svoboda je, kako ga razumeti. Lahko postanemo gospodarji trenutka, a gospodar časa je le eden in to je Gospod Jezus Kristus. Papež Frančišek je zatorej z Jezusovimi besedami opozoril, da se ne smemo pustiti *»premotiti trenutku«*. Prišel bo namreč nekdo, ki bo izkoristil zmedo in se predstavil kot Kristus. Zato mora kristjan, ki je *»moški ali ženska trenutka«*, gojiti dve kreposti ali drži, kako živeti trenutek: molitev in razločevanje.

Dar molitve in razločevanja je nujen, da bi prepoznali prava

znamenja, da bi prepoznali pot, po kateri moramo iti v tem trenutku. Glede gledanja na čas, katerega gospodar je Gospod, pa ne moremo imeti nobenih človeških kreposti. *»Krepost za pogled na čas nam mora biti dana, podarjena od Gospoda: to je upanje! Molitev in razločevanje za trenutek; upanje za čas.«* Na ta način se kristjan pomika dalje po poti trenutek za trenutkom, z molitvijo in razločevanjem. Čas pa prepušča upanju.

»Kristjan zna pričakovati Gospoda v vsakem trenutku, vendar pa upa v Gospoda ob koncu časov. Moški in ženska trenutka in časa: molitve in razločevanja ter upanja.« Papež Frančišek je homilijo sklenil s prošnjo, da bi nam Gospod dal milost hoditi z modrostjo, ki je prav tako njegov dar. *»Modrost, ki bi nas v trenutku pripeljala k molitvi in razločevanju. V času, ki je Božji glasnik, pa naj nam da živeti z upanjem.«*

APRIL

Splošni: ZA TISTE, KI IMAJO ODGOVORNOST V EKONOMIJI

Da bi načrtovalci in izvajalci svetovne ekonomije imeli pogum reči ne ekonomiji izključevanja in bi odpirali nove poti.

Ekonomski pogled, ki je izključno usmerjen na profit in materialno blaginjo, je nezmožen pozitivno prispevati h globalizaciji, ki pospešuje celostni razvoj narodov po svetu, pravično porazdelitev virov, zagotovljeno dostojno delo ter rast privatnih iniciativ in lokalnih podjetij.

S papežem Frančiškom so se 13. maja 2016 srečali udeleženci mednarodnega simpozija o podjetništvu in premagovanju revščine.

»Poleg takojšnjega in praktičnega zagotavljanja materialne pomoči tem našim bratom in sestram, je mednarodna skupnost poklicana izoblikovati dolgoročne politične, socialne in ekonomske odgovore na problematike, ki presegajo narodne in celinske meje ter vključujejo celotno človeško družino,« je poudaril papež.

Po Frančiškovih besedah boj proti revščini ni samo ekonomski problem, ampak je predvsem moralni problem, ki *»poziva h globalni solidarnosti in k razvoju pravičnejšega pristopanja k potrebam in hrepenenjem posameznikov in narodov po vsem svetu«*. Simpozij, ki ga je pripravila Fundacija Centesimus Annus – Pro Pontifice, je zato še posebej prikladen. S tem ko črpa iz bogate dediščine družbenega nauka Cerkve, iz različnih zornih kotov raziskuje praktične in etične

implikacije sedanje svetovne ekonomije, obenem pa išče temelje za ekonomsko in poslovno kulturo, ki bo bolj vključujoča in spoštljiva do človeškega dostojanstva. Kot je večkrat poudaril sveti Janez Pavel II., se ekonomske dejavnosti ne more izvajati v institucionalni in politični praznini. Obsegati mora *»bistveno etično komponento«* in vedno *»služiti človeški osebi in skupnemu dobremu«*.

Ekonomski pogled, ki je izključno usmerjen na profit in materialno blaginjo, je nezmožen pozitivno prispevati h globalizaciji, ki pospešuje celostni razvoj narodov po svetu, pravično porazdelitev virov, zagotovljeno dostojno delo ter rast privatnih iniciativ in lokalnih podjetij. Ekonomija izključevanja in neenakosti, je nadaljeval papež, je pripeljala do še večjega števila razdedinjenih in odvrženih oseb, kot da bi bile neproduktivne in nekoristne. Posledice so vidne tudi v bolj razvitih družbah, kjer naraščanje odstotka revščine in socialno propadanje prinašata vrsto nevarnosti za družine, za srednji razred, predvsem pa za mlade. Frančišek je ponovno opozoril na veliko brezposelnost med mladimi, kar je po njegovem prepričanju *»škandal, h kateremu bi bilo treba pristopiti predvsem v ekonomskem smislu«*, a prav tako kot k *»družbeni boleznim«*, kajti mladi so oropani upanja, njihovi veliki viri energije, ustvarjalnosti in intuicije pa so zapravljeni.

Sveti oče je ob koncu nagovora izrazil upanje, da bi simpozij prispeval k nastajanju novih modelov ekonomskega napredka, ki bodo bolj neposredno naravnani na skupno dobro, vključevanje in celostni razvoj, rast zaposlitve in vlaganje v človeške vire. Spomnil je na drugi vatikanski koncil, ki je pravilno poudaril, da ekonomska, finančna in poslovna dejavnost za kristjane ne sme biti ločena od dolžnosti, da se bojuje za izpopolnjenost zemeljskega reda, ki pa je v skladu z vrednotami Božjega kraljestva. Papež je zbranim dejal, da so poklicani služiti človeškemu dostojanstvu in graditi svet pristne solidarnosti. *»Razsvetljeni in navdihnjeni z evangelijem, s pomočjo rodovitnega sodelovanja z lokalnimi Cerkvami in njihovimi pastirji ter drugimi verniki ter moškimi in ženskami dobre volje, bo vaše delo lahko vedno prispevalo k rasti civilizacije ljubezni, ki celotno človeško družino zaobjema v pravičnost in mir,«* je sklenil sveti oče.

MAJ

Za evangelizacijo: POSLANSTVO LAIKOV

Da bi verni laiki izpolnili svoje posebno poslanstvo s tem, da bi svojo ustvarjalnost dali v službo izzivov sedanjega sveta.

»Pastirji smo poklicani, da spodbujamo proces inkulturacije s tem, da opogumljamo ljudi, naj živijo svojo vero tam, kjer so in s tistimi, s katerimi so.«

(...) Pogosto smo podlegli skušnjavi misli, da je angažiran laik nekdo, ki je zaposlen v delih Cerkve in/ali v zadevah župnije ali škofije in nismo veliko razmišljali o načinu, kako spremljati krščenega v javnem in vsakdanjem življenju; o načinu, kako se v vsakdanji dejavnosti z odgovornostmi, ki so mu naložene, kot kristjan angažira v javnem življenju. Ne da bi se tega zavedali, smo ustvarili elito laikov s prepričanjem, da so angažirani laiki samo tisti, ki delajo v zadevah »duhovnikov«, in smo pozabili, zanemarili vernika, ki pogosto izžareva svoje upanje v vsakdanji borbi, da bi živel svojo vero. Takih situacij klerikalizem ne more videti, ker ga bolj zaposluje, kako obvladati prostor, kot da bi ustvaril proces. Prav zato moramo prepoznati, da ima laik po svoji resničnosti, po svoji identiteti, ker je vpet v srce družbenega, javnega in političnega življenja, ker pripada kulturnim oblikam, ki se neprestano ustvarjajo, potrebo po novih oblikah organizacije in obhajanj vere. Sedanji ritmi so tako

različni (ne rečem, boljši ali slabši) od tistih pred tridesetimi leti! »*To zahteva, da ustvarimo področja molitve in občestva z inovativnimi značilnostmi, privlačnejša in bolj pomenljiva za urbane populacije*« (Veselje evangelija, 73). Nelogično je, tako rekoč nemogoče misliti, da bi mi kot pastirji morali imeti monopol nad rešitvami za številne izzive, ki nam jih prinaša sodobno življenje. Nasprotno, mi moramo biti ob strani svojemu ljudstvu, spremljajoč ga v njegovih iskanjih in vzpodbujati domišljijo, ki bo sposobna odgovoriti na aktualno problematiko. In to išoč s svojim ljudstvom in nikoli za svoje ljudstvo ali brez njega. Kot bi rekel sveti Ignacij, »*glede na potrebe kraja, časa in ljudi*«. Z drugimi besedami, ne uniformirati. Ni mogoče dati splošnih smernic za organiziranje Božjega ljudstva v njegovem javnem življenju. Pastirji smo poklicani, da spodbujamo proces inkulturacije s tem, da opogumljamo ljudi, naj živijo svojo vero tam, kjer so in s tistimi, s katerimi so. Inkulturacija pomeni učiti se, kako določena skupina ljudi danes, tu in sedaj v zgodovini živi, praznuje in oznanja svojo vero. S posebno identiteto in na temelju problemov, s katerimi se mora soočiti, enako kot s tolikimi razlogi za veselje. Inkulturacija je umetelno delo in ne tovarna v seriji procesov, ki bi se posvečali »*izdelovanju krščanskih svetov in prostorov*.«

V našem narodu se od nas pričakuje, da ohranimo dva spomina. Spomin Jezusa Kristusa in spomin naših prednikov. Vera, prejeli smo jo, je dar, ki smo ga v številnih primerih sprejeli po rokah naših mater, naših starih mater. One so bile živ spomin Jezusa Kristusa v naših hišah. V tišini družinskega življenja se je večina od nas učila moliti, ljubiti, živeti svojo vero. V jedru družinskega življenja, ki je nato dobilo obliko župnije, šole, skupnosti, je vera prišla v naše življenje in se je utelesila. To je preprosta vera, ki nas je tolikokrat spremljala v različnih okoliščinah naše poti. Zgubiti spomin, pomeni, izkoreniniti se iz kraja, od koder prihajamo in tako tudi ne vedeti, kam gremo. To je nekaj temeljnega, ko izkoreninimo laika iz njegove vere, iz njegovega izvora; ko ga izkoreninimo iz vernega Božjega ljudstva, ga izkoreninimo iz njegove krstne identitete in ga oropamo milosti Svetega Duha. Isto se dogaja nam, ko se kot pastirji izkoreninimo iz svojega naroda, da ga zgubimo. Naša vloga, naše

veselje, veselje pastirja, je v pomoči in stimulaciji, kar so mnogi delali pred nami, matere, stare matere in očetje, resnični ustvarjalci zgodovine. Ne po naši dobri volji, ampak po pravu in lastni pravici. Laiki so del svetega ljudstva, zvesti Bogu in protagonisti Cerkve in sveta; poklicani smo, da jim služimo, ne da se jih poslužujemo. (...)

*Iz pisma papeža Frančiška kardinalu Marcu Ouelletu, predsedniku
Papeške komisije za Latinsko Ameriko, 19. marca 2016*

JUNIJ

Splošni: SOCIALNE MREŽE

Da bi bile socialne mreže naklonjene solidarnosti in učenju spoštovanja drugega v njegovi različnosti.

»Ne moremo živeti sami, zaprti vase. Potrebujemo, da ljubimo in smo ljubljeni. Potrebujemo nežnost. Komunikacijske strategije ne zagotavljajo lepote, dobrote in resnice komunikacije. Tudi svetu medijev ne sme biti tuja skrb za človeštvo; poklican je izraziti nežnost. Digitalno omrežje je lahko kraj, bogat s človečnostjo; ne omrežje žic, ampak človeških oseb.«

23. januarja 2014 je izšla poslanica papeža Frančiška za 48. svetovni dan sredstev družbenega obveščanja, ki je potekal 1. junija 2014 na temo Komunikacija v službi pristne kulture srečanja.

Papež začne poslanico z ugotovitvijo, da danes živimo v svetu, ki postaja vedno 'manjši', in zato bi se lahko zdelo, da se je lažje približati drugim. Pa vendar v človeštvu ostajajo delitve. Svet trpi za različnimi oblikami izključevanja, revščine in konfliktov, ki so povezani z ekonomskimi, političnimi, ideološkimi in žal tudi verskimi razlogi. Papež dodaja, da »v takšnem svetu mediji lahko pomagajo, da se bomo čutili bliže drug drugemu, dojeli smisel za edinost človeške družine, ki spodbuja k solidarnosti in resnemu zavzemanju za bolj dostojanstveno življenje«. Zidovi, ki nas ločujejo, so lahko preseženi samo, če smo se

pripravljene poslušati in se drug od drugega učiti. Kultura srečanja zahteva, da smo pripravljene tudi na prejemanje od drugih, ne samo na dajanje. Pri tem nam lahko pomagajo mediji, dodaja Frančišek, še posebej danes, ko so omrežja človeške komunikacije dosegla neverjeten razvoj. *»Predvsem internet lahko nudi večje možnosti srečanja in solidarnosti med vsemi,«* kar je po papeževih besedah *»Božji dar«*.

Sveti oče v nadaljevanju poslanice tudi poudari, da ni dovolj biti zgolj povezan z digitalnim svetom, treba je, da to povezanost spremlja resnično srečanje. *»Ne moremo živeti sami, zaprti vase. Potrebujemo, da ljubimo in smo ljubljene. Potrebujemo nežnost. Komunikacijske strategije ne zagotavljajo lepote, dobrote in resnice komunikacije. Tudi svetu medijev ne sme biti tuja skrb za človeštvo; poklican je izraziti nežnost. Digitalno omrežje je lahko kraj, bogat s človečnostjo; ne omrežje žic, ampak človeških oseb,«* izpostavlja papež in dodaja, da je nevtralnost medijev samo navidezna: *»Samo tisti, ki komunicira tako, da vključi samega sebe, lahko predstavlja oporno točko. Osebna vključenost je korenina zanesljivosti komunikatorja. In ravno zato lahko krščansko pričevanje, zahvaljujoč spletu, doseže eksistencialne periferije.«*

Poti, na katere je Cerkev poklicana stopiti, so tudi digitalne, napolnjene s pogosto ranjenimi ljudmi, ki iščejo rešitev ali upanje. Tudi zahvaljujoč spletu lahko krščansko sporočilo potuje do vseh koncev sveta. Odpreti vrata cerkva po papeževih besedah pomeni odpreti jih tudi za digitalno okolje. Poklicani smo namreč pričevati o Cerkvi, ki je hiša vseh. Družbena omrežja so kraji, kjer se lahko živi misijonarsko poklicanost Cerkve in odkrije lepoto vere in srečanja s Kristusom. Tudi na področju komunikacije je potrebna Cerkev, ki ji uspeva vnašati toplino in ogreti srce.

A krščansko pričevanje ne pomeni *»bombardiranje z verskimi sporočili«*, opozori papež Frančišek, ampak pomeni, da smo drugim na razpolago in pripravljene potrpežljivo in spoštljivo odgovoriti na njihova vprašanja in dvome, jih spremljati na njihovi poti iskanja resnice in smisla človeškega bivanja. Treba je znati vstopiti v dialog z moškimi in ženskami današnjega časa, da bi razumeli pričakovanja,

dvome, upanja ter jim ponudili evangelij, torej Jezusa Kristusa. Ta izziv zahteva poglobljenost, pozornost do življenja, duhovno rahločutnost. Dialogirati po Frančiškovih besedah pomeni biti prepričani, da nam drugi ima povedati nekaj dobrega, pomeni narediti prostor njegovemu pogledu in predlogom. Dialogirati ne pomeni odreči se lastnim idejam in izročilom, ampak odreči se domišljavosti, da so ta edina in absolutna.

»Ne bojte se postati prebivalci digitalnega okolja,« spodbuja papež ob koncu poslanice. Pozornost in prisotnost Cerkve v svetu komunikacije sta namreč pomembni, da bi lahko vstopila v dialog z današnjim človekom in ga povedla v srečanje s Kristusom. *»Cerkev, ki spremlja na poti, zna hoditi z vsakim.«*

JULIJ

Za evangelizacijo: DUHOVNIKI V SVOJEM PASTORALNEM POSLANSTVU

Da bi duhovniki, ki trpijo zaradi utrujenosti in samote v svojem pastoralnem delu, začutili pomoč in tolažbo prijateljstva Gospoda in svojih bratov.

»Umreti kakor mučenci, kakor Jezusovi pričevalci, je seme, ki umre in dá sad, zemljo napolni z novimi kristjani. Ko pastir živi na ta način, ni zagrenjen. Morda čuti zapuščenost, vendar pa ima tisto gotovost, da je ob njem Gospod.«

Pastir, ki sledi Jezusu in ne moči, denarju ali poznanstvu, četudi je zapuščen s strani vseh, bo ob sebi vedno imel Gospoda; zapuščen bo, a nikoli zagrenjen. Tako je dejal papež Frančišek med mašo 18. oktobra 2016, ki jo je daroval v kapeli Doma svete Marte. Homilijo je oprl na odlomek iz Drugega pisma apostola Pavla Timoteju (2 Tim 4,9-17), ki se je bral med bogoslužjem.

Apostoli, kakor sveti Pavel na koncu svojega življenja, doživljajo osamljenost v težavah: razgaljeni so, žrtve sovraštva, zavrženi; zase prosijo stvari kakor berači. *»Sam, berač, žrtev sovraštva, zapuščen,«* je dejal papež o svetem Pavlu. *»Ampak veliki Pavel je tisti, ki je slišal Gospodov glas, Gospodov klic! Tisti, ki je šel z ene strani na drugo, ki je zaradi oznanjevanja evangelija pretrpel mnogo stvari in mnogo*

preizkušenj, ki je apostolom razložil, da Gospod hoče, da tudi pogani vstopijo v Cerkev; veliki Pavel, ki se je v molitvi povzpел do sedmih nebes in je slišal stvari, ki jih prej nihče ni slišal; veliki Pavel, ki je v mali sobi neke hiše v Rimu čakal, kako se bo znotraj Cerkve končal boj med različnimi stranmi, med togostjo judaistov in učenci, ki so mu bili zvesti. In tako se je končalo življenje velikega Pavla. V zapuščenosti. Ne v nejevolji in zagrenjenosti, ampak v notranji zapuščenosti.»

Enako se je zgodilo s Petrom. In tudi z Janezom Krstnikom, ki je v ječi, sam in izmučen poslal svoje učence, naj Jezusa vprašajo, ali je on mesija. Konča z odsekano glavo zaradi »muhavosti neke plesalke in izdaje neke prešuštnice«. Tako se je zgodilo Maksimilijanu Kolbeju, ki je »sprožil apostolsko gibanje po vsem svetu in naredil mnoge velike stvari« in je umrl v celici lagerja. »Ko je apostol zvest, ne pričakuje drugačnega konca, kakor je bil Jezusov,« je izpostavil sveti oče. A Gospod ostaja blizu, ne zapusti ga. In v tem najde svojo moč. Tako je umrl tudi Pavel.

Postava evangelija je po papeževih besedah tole: če seme ne umre, ne obrodi sadu. Zatem pride do vstajenja. Kri mučencev je seme kristjanov. Papež je pojasnil: »Umreti kakor mučenci, kakor Jezusovi pričevalci, je seme, ki umre in dá sad, zemljo napolni z novimi kristjani. Ko pastir živi na ta način, ni zagrenjen. Morda čuti zapuščenost, vendar pa ima tisto gotovost, da je ob njem Gospod. Kadar se je pastir v svojem življenju posvečal drugim stvarjem in ne vernikom, je na primer navezan na oblast, navezan na denar, navezan na poznanstva, navezan na mnoge stvari, na koncu ne bo sam, morda bodo tam nečaki, ki bodo čakali, da umre, da bi videli, kaj bi lahko odnesli s sabo.«

Papež Frančišek je homilijo sklenil z besedami: »Ko grem na obisk v dom za ostarele duhovnike, tam najdem veliko dobrih, ki so dali življenje za vernike. In so tam, bolni, hromi, na invalidskem vozičku, a takoj se vidi njihov nasmeh.« So dobro, ker zelo blizu sebe čutijo Gospoda. Imajo sijoče oči in sprašujejo, kako gre Cerkvi, kako gre škofiji, kako je z duhovnimi poklici. »Navsezadnje so očetje, saj so dali življenje za druge,« je dejal papež in se še enkrat vrnil k Pavlu: »Sam, berač, žrtev sovraštva, zapuščen od vseh, a najmanj od Gospoda

Jezusa. « 'Samo Gospod mi je ostal blizu!' pravi Pavel. »Dober pastir, pastir mora imeti to gotovost: če gre po Jezusovi poti, mu bo Gospod blizu vse do konca. Molimo za pastirje, ki so na koncu svojega življenja in čakajo, da jih Gospod vzame k sebi. In molimo, naj jim Gospod dá moč, tolažbo in gotovost, da, četudi so bolni in morda tudi sami, je Gospod z njimi, blizu jim je. Naj jim Gospod dá moč.»

AVGUST

Splošni: DRUŽINE, ZAKLAD

Da bi ekonomske in politične odločitve varovale družine kot zaklad človeštva.

Družina ima svoje lastno poslanstvo in sicer v dobro svojih članov, svojega lastnega razvoja ter življenja. Ker ima torej svoje pravice, zato potrebuje podporo in zagotovilo, da jih lahko udejanja. Po drugi strani pa ima družina do družbe tudi dolžnosti in sicer, da ponudi svoje sodelovanje v dobro skupnosti.

»Dragi bratje in sestre, ob vašem Festivalu družine, ki se odvija v Riva del Garda na temo: 'Ekosistem življenja in dela. Zaposlenost žena in nataliteta, blaginja in ekonomska rast', vas želim pozdraviti ter pohvaliti organizatorje, predavatelje in udeležence za njihovo prizadevanje v dobro družine. Kot državljani, kot kristjani, kot družine in kot združenja družin različnih poklicev ter okolij, si boste v teh dneh podelili izkušnje, skrbi ter načrte za naprej. Želim vam sadov polno srečanje.« S temi besedami je papež Francišek začel sporočilo z dne 2. decembra 2014 namenjeno udeležencem Festivala družine v mestu Riva del Garda ob obali Gardskega jezera.

Izbrana tema, ki povzame ter dopolnjuje vrsto razmišljanj prejšnjih festivalov o sicer drugih vidikih, je izredno pomembna. Predlagali ste si točke za razmišljanje ter operativne smernice z namenom,

da bi bila družina vedno bolj protagonist družbenega, kulturnega ter političnega konteksta države. Dejansko se zelo dobro zavedate nenadomestljive ter temeljne vloge družine tako v civilni družbi kot v cerkveni skupnosti. Prihodnost človeštva gre skozi družino, zato ji je potrebno omogočiti, da odigra to vlogo, ki ji pripada. Vendar pa ni dovolj, da družini priznamo pomembnost ter njene pravice, potrebno je namreč premisliti, kakšne naj bodo konkretno naloge družine ter naloge družbe, še posebej glede razmerja med poklicnim in družinskim življenjem.

Družina ima svoje lastno poslanstvo in sicer v dobro svojih članov, svojega lastnega razvoja ter življenja. Ker ima torej svoje pravice, zato potrebuje podporo in zagotovilo, da jih lahko udejanja. Po drugi strani pa ima družina do družbe tudi dolžnosti in sicer, da ponudi svoje sodelovanje v dobro skupnosti. In tu je ta privilegirani prostor, v katerem se v sozvočju obeh udejanja solidarnost ter vzajemnost ali če tako rečemo, sovpadanje med javnim in zasebnim, med dejavnostjo in družino. Ravno zaradi zavzetosti in odgovornosti glede rojevanja ter vzgoje svojih otrok, potrebujejo družine s strani javnih služb in podjetij, v luči medsebojnega sodelovanja, njim primerno pomoč. Zaskrbljujoče demografsko stanje zahteva v dobro družin od vseh zainteresiranih izjemno ter pogumno strategijo. S tem bi se pa lahko začela tudi ponovna gospodarska rast države. V tej perspektivi lahko tudi premislimo in rešimo dramo brezposelnosti predvsem mladih. Brezposelnost zastruplja osebo, saj ima sama sebe za nekoristno. S tem pa siromaši tudi družbo, saj ji začenja primanjkovati pristnih in prizadevnih moči.

Pri tem mislim na izdelavo družinske politike, na vse to kar zadeva pravni in družbeni status družini ter na pomoč, ki jo je potrebno nuditi na materialni ali moralni ravni tega prikrajšanim družinam. Številne žene opažajo potrebo po večjem priznanju njihovih pravic, po večjem vrednotenju njihovega dela, ki ga opravljajo na različnih področjih družbenega in poklicnega življenja. Nekateri so se utrudile ter skoraj skrušile pod težo vsakodnevnih opravil in nalog, a niso bile deležne razumevanja ter pomoči. Najti je potrebno način, da žena ne bo zaradi ekonomskih zahtev prisiljena preveč trdo delati in še

med nemogočim delovnim časom, kar se samo še doda vsem njenim odgovornostim za dom in vzgojo otrok. Predvsem pa je potrebno imeti vse naloge in opravila žene na vseh nivojih družinskega življenja kot dragocen prispevek za življenje in prihodnost družbe.

Dragi prijatelji, želim vam, da bo *Festival družine* prinesel zelene sadove. Ko vam zagotavljam svoj spomin v molitvi, vam v podporo vsakega namena in projekta za dobro in v prid družine, ki je vedno bila in ostane vitalna celica družbe, z veseljem delim apostolski blagoslov.

SEPTEMBER

Splošni: MLADI IZ AFRIKE

Da bi imeli mladi z afriškega kontinenta dostop do izobrazbe in dela v lastnih deželah.

Pomembno je vlagati v vzgojo ter se tako boriti proti razširjeni miselnosti nasilja in socialnih, etničnih in verskih delitev.

Papež Frančišek je 7. februarja 2015 sprejel člane Simpozija škofovskih konferenc Afrike in Madagaskarja. Da bi Simpozij lahko opravil svoje poslanstvo, je dejal papež, je pomembno, da ostane zvest lastni identiteti, to je živi izkušnji občestva in služenja, predvsem najrevnejšim.

V govoru je Frančišek izpostavil mlade generacije, ki so v nevarnosti, da zapadejo v različne oblike »kolonizacij«, kot so uspeh, bogastvo, oblast, fundamentalizem in pačenje religije. Zato je pomembno vlagati v vzgojo ter se tako boriti proti razširjeni miselnosti nasilja in socialnih, etničnih in verskih delitev. Papež se je dotaknil tudi problema »razkrajanja družin« in dejal, da je Cerkev poklicana ovrednotiti in spodbujati vse iniciative, ki družini koristijo.

Sveti oče je še izpostavil, da je Simpozij prav tako kraj promocije legalnosti, da bi se zacelile rane korupcije in fatalizma. Velika naloga evangelizacije je to, da nas evangelij tako prežame, da ga bomo

lahko ponesli drugim. Zato se je po papeževih besedah pomembno spominjati, da evangeliziranje vključuje tudi notranje spreobrnjenje. *»Proces očiščevanja, ki je neločljivo združen z evangelizacijo, pomeni sprejeti Kristusov klic k spreobrnjenju in verovanju v evangelij,«* je še dejal papež Francišek.

OKTOBER

Za evangelizacijo: POSLANSTVO POSVEČENIH

Da bi posvečeni prebudili svojo misijonsko gorečnost in dosegli uboge, obrobne in brezpravne.

Prvi cilj je »gledati na preteklost s hvaležnostjo«. Drugi cilj je »živeti sedanost z navdušenjem«. Tretji cilj je »sprejeti prihodnost z upanjem«.

Prebudite svet! To je spodbuda, ki jo vsebuje pismo papeža Frančiška, naslovljeno na vse posvečene osebe. In sicer ob začetku leta posvečenega življenja na prvo adventno nedeljo 2014.

Papež Frančišek tako posvečenim osebam nakaže tri prednostne cilje. V osnovi vseh treh je želja, da bi uresničili svojo poklicanost. Prvi cilj je *»gledati na preteklost s hvaležnostjo«*. Zavedati se svoje zgodovine je nepogrešljivo, da bi lastno identiteto ohranjali živo, okrepili edinost družine in občutek pripadnosti njenih članov. In prav tako, da ne bi zapirali oči pred nedoslednostjo, ki je sad človeške slabotnosti in morda tudi pozabe nekaterih bistvenih vidikov karizme. Drugi cilj je *»živeti sedanost z navdušenjem«*. Le-to je pravzaprav naravna posledica ponovnega odkritja lastnega izvora. Zaobjema pa tudi življenje po evangeliju v polnosti in v duhu občestva. Evangelij mora biti *»priročnik«* za vsakdanje življenje in za odločitve, ki so jih posvečene osebe poklicane sprejeti. Tretji cilj

pa je »sprejeti prihodnost z upanjem«. Posvečene osebe se ne smejo prestrašiti številnih težav, s katerimi se srečujejo v življenju, začeni s krizo duhovnih poklicev. Prav v negotovosti se uresničuje upanje, ki je sad vere v Gospoda, ki ponavlja: »Ne boj se, jaz sem s teboj.« Ne popustite skušnjavi števil in učinkovitosti, še manj pa skušnjavi, da bi se zanašali izključno na lastne moči, tako papež Frančišek opozarja posvečene osebe. Zlasti mlajše med njimi pa spodbuja, naj bodo v tem letu protagonisti dialoga s starejšo generacijo. Njene izkušnje in modrost jih lahko obogatijo, sami pa ji lahko med drugim ponudijo zagon in svežino svojega navdušenja.

Domišljija dejavne ljubezni ne pozna meja. Potrebuje pa navdušenje, da lahko prinaša evangeljskega duha v kulture in najrazličnejša družbena okolja. Znati posredovati radost in srečo vere, živete v skupnosti, zaradi sposobnosti privlačnosti omogoči rast Cerkve. Ko papež Frančišek opisuje svoja pričakovanja, izpostavlja predvsem to željo, da bi Cerkev znala pokazati radost in srečo, ki izhajata iz Boga. Prav pričevanje bratske ljubezni, solidarnosti in medsebojne delitve, kar v bistvu pomeni življenje po evangeliju, daje Cerкви veljavo.

Cerkev mora nadalje biti tudi »kovačnica prerokov«. Preroštvo je tisto, kar zaznamuje posvečeno življenje. To mora »prebuditi svet«, spodbuja papež Frančišek. Preroki od Boga sprejmejo sposobnost opazovanja zgodovine, v kateri živijo, in interpretacije dogodkov. Razkrivajo zlo greha in krivice, ker so svobodni in ne odgovarjajo drugim gospodarjem, ampak samo Bogu.

Pismo papeža Frančiška v nadaljevanju poudarja, da ne pričakuje, da bi posvečene osebe ohranjale pri življenju »utopije«. Vseeno pa morajo znati ustvarjati »drugačen prostor«, kjer se živi evangeljsko logiko podarjanja, bratstva, raznolikosti, medsebojne ljubezni. Biti morajo »strokovnjaki občestva«. Idealen kraj, kjer se to lahko uresniči, so prav skupnosti, katerim pripadajo. Papež Frančišek glede tega izraža tudi željo, da bi bilo leto posvečenega življenja priložnost za vedno tesnejše sodelovanje med različnimi skupnostmi na področjih sprejemanja beguncev, bližine ubogim, oznanjevanja evangelija, ustvarjalnosti katehez, navajanja na molitveno življenje.

NOVEMBER

Splošni: V SLUŽBI MIRU

Da bi govornica srca in dialog vedno prevladala nad govornico orožja.

Tudi Jezus je preživljal nasilne čase. Učil je, da je pravo bojno polje, na katerem se spopadata nasilje in mir, človeško srce: »Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli« (Mr 7,21). Toda Kristusovo sporočilo je glede tega odločno pozitivno: neutrudno je oznanjal brezpogojno Božjo ljubezen, ki sprejema in odpušča, in je svoje učence učil, naj ljubijo sovražnike (prim. Mt 5,44), naj nastavijo še drugo lice (prim. Mt 5,39).

Iz Poslanice svetega očeta Frančiška za obhajanje svetovnega dneva miru 1. januarja 2017

Razbiti svet

2. Preteklo stoletje sta opustošili dve smrtonosni svetovni vojni. Svet je spoznal nevarnost atomske vojne in veliko drugih spopadov. Danes pa imamo, žal, opraviti s strašno svetovno vojno po koščkih. Ni lahko reči, ali je današnji svet nasilnejši od včerajšnjega ali ne, niti tega, ali smo zaradi sredstev sodobnega komuniciranja in mobilnosti, tako značilnih za našo dobo, občutljivejši na nasilje ali nanj bolj navajeni.

Kakorkoli že, to vsestransko »razdrobljeno« nasilje povzroča velikansko trpljenje, ki se ga dobro zavedamo: vojne po številnih državah in celinah; terorizem, kriminal in nepredvidljivi oboroženi napadi; zlorabe, ki so jim izpostavljeni begunci in žrtve trgovine z ljudmi; uničevanje okolja. Čemu vse to? Mar nasilje omogoča doseganje dolgotrajnih ciljev? Mar ne sproža le besnih povračilnih ukrepov in vedno novih smrtonosnih spopadov, ki prinašajo koristi samo maloštevilnim »gospodarjem vojne«?

Nasilje ni lek za naš razdrobljeni svet. Odgovarjanje nasilju z nasiljem vodi, v najboljšem primeru, k prisilnim migracijam in povzroča neskončno trpljenje, ker so velikanske količine dobrin namenjene za vojaške cilje in odtegnjene vsakdanjim potrebam mladih, družin v stiski; starim, bolnim, veliki večini svetovnega prebivalstva. V najslabšem primeru lahko vodi številne, če že ne kar vseh, v telesno in duhovno smrt.

Veselo sporočilo

3. Tudi Jezus je preživel nasilne čase. Učil je, da je pravo bojno polje, na katerem se spopadata nasilje in mir, človeško srce: »*Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli*« (Mr 7,21). Toda Kristusovo sporočilo je glede tega odločno pozitivno: neutrudno je oznanjal brezpogojno Božjo ljubezen, ki sprejema in odpušča, in je svoje učence učil, naj ljubijo sovražnike (prim. Mt 5,44), naj nastavijo še drugo lice (prim. Mt 5,39). Ko je Jezus grešnico, ki so jo obtoževali prešuštva, branil pred kamenjanjem (prim. Jn 8,1-11) in ko je v noči pred svojo smrtjo ukazal Petru, naj spravi meč v nožnico (prim. Mt 26,52), je začrtal pot nenasilja, ki ji je ostal zvest vse do konca, do križa, s čimer je uresničil mir in uničil sovraštvo (prim. Ef 2,14-16). Zato se vsak, kdor sprejme Jezusovo veselo oznanilo, odpove nasilju, ki ga nosi v sebi, in se prepusti zdravljenju Božjega usmiljenja. Tako postaja v duhu spodbude sv. Frančiška Asiškega še sam orodje sprave: »*Mir, ki ga oznanjate z usti, še obilneje krepite v svojih srcih.*«

Biti pravi Jezusov učenec danes pomeni, da sprejemamo njegovo priporočilo nenasilja. To »je uresničljivo«, kakor je poudarjal moj

predhodnik Benedikt XVI., »ker upošteva, da je v svetu, kjer je preveč nasilja, preveč krivice, le-to mogoče preseči samo z več ljubezni, več dobrote. Ta 'več' prihaja od Boga.« To je odločno podkrepil z besedami: »Za kristjane nenasilje ni taktična drža, temveč vsebina bivanja, ravnanje človeka, ki je tako zelo prepričan v Božjo ljubezen in moč, da se ne boji napasti zla z orožjem ljubezni in resnice. Ljubezen do sovražnikov je jedro 'krščanske revolucije'.« Resnično, evangelij ljubezni do sovražnikov (prim. Lk 6,27) je postal 'magna charta krščanskega nenasilja'. Ta ni v tem, »da se pred zlom umaknemo ..., temveč, da se mu upremo z dobrim (prim. Rim 12,17-21) in tako drobimo krivične verige«.

Močnejše od nasilja

4. Nenasilje včasih razumemo kot predajo, izmikanje in ravnodušnost, v resnici pa ni tako. Ko je mati Terezija leta 1979 prejela Nobelovo nagrado za mir, je jasno izpovedala, kako gleda na nenasilje: »V naši družini ne potrebujemo bomb, orožja, uničevanja, da bi prinašali mir, temveč le to, da smo skupaj, da se imamo radi. [...] In premagali bomo vse zlo na svetu.« Kajti moč orožja je varljiva. »Medtem ko trgovci z orožjem opravljajo svoj posel, revni delavci za mir pomagajo enemu pa drugemu pa spet drugemu človeku in tako darujejo svoje lastno življenje.« Zato je tem mirovnim delavcem mati Terezija »simbol, ikona naših časov«. V preteklemu septembru sem jo z velikim veseljem razglasil za svetnico. Izpostavil sem njeno »sprejemanje človeškega življenja in zaščito še ne rojenega, pa tudi že zapuščenega in zavrženega. [...] Sklanjala se je nad onemogle, prepuščene umiranju ob cestah, in tako priznavala dostojanstvo, ki jim ga je dal Bog. Svoj glas je povzdignila pri svetovnih mogočnikih, da bi prepoznali svojo krivdo za zločine – da, za zločine! – revščine, ki so jo sami ustvarili.« Njen odgovor, njeno poslanstvo – in v tem se prepoznava na tisoče, celo milijone ljudi – je velikodušno, predano posvečanje žrtvam tako, da se dotaknejo vsakega ranjenega telesa, ga obvežejo in zdravijo sleherno zlomljeno življenje.

DECEMBER

Za evangelizacijo: V SLUŽBI POSREDOVANJA VERE

Da bi ljudje, ki so zavzeti v službi razumevanja vere, v dialogu s kulturami našli govorico za današnji čas.

To terja novo evangelizacijo, ki razsvetljuje nove oblike in prebuja temeljne vrednote, da bi stopili v stik z Bogom, z drugimi in z okoljem.

*Iz Apostolske spodbude "Veselje evangelija" papeža Franciška,
24. novembra 2013*

41. Hkrati velikanske in hitre kulturne spremembe zahtevajo nenehno pozornost, da bi skušali trajne resnice izraziti v govorici, ki dopušča, da prepoznamo trajno novost resnice. V zakladu krščanskega nauka je namreč »ena stvar bistvo /.../ drugo pa je način, kako ga izrazimo« (Janez XXIII. Nagovor ob slovesnem odprtju drugega vatikanskega cerkvenega zbora (11. oktober 1962): AAS 45 (1962), 786: »*Est enim aliud ipsum depositum Fidei, seu veritates, quae veneranda doctrina nostra continentur, aliud modus, quo eaedem enuntiantur*«). Ko poslušamo povsem pravoverno govorico, ki jo verniki sprejemajo, to včasih ne ustreza pravemu evangeliju Jezusa Kristusa zaradi govorice, ki jo verniki uporabljajo in razumevajo. Z najboljšim namenom, da bi jim posredovali resnico o Bogu in o

človeškem bivanju, jim včasih dajemo napačnega boga ali človeški ideal, ki ni zares krščanski. Na ta način smo sicer zvesti formulaciji, a ne predajamo bistva. To je največja nevarnost. Spomnimo, da »*je izraz vere lahko mnogovrsten, in da je prenova izraznih oblik nujna, zato da bi današnjemu človeku predajali evangeljsko oznanilo v njegovem nespremenljivem pomenu*« (Janez Pavel II. okr. Ut unum sint: Da bi bili eno (25. maj 1995), 19: CD 63, Ljubljana 1996).

73. Nenehno nastajajo nove kulture v teh velikanskih človeških geografijah. Tu kristjan navadno ne pospešuje ali posreduje več smisla, ampak od teh kultur sprejema drugačne jezikovne rabe, simbole, sporočila in vzorce, ki nudijo nove življenjske usmeritve, katere so pogosto v nasprotju do Jezusovega evangelija. V mestu utripa nova kultura, ki je v njem zasnovana. Sinoda je ugotovila, da so danes spremembe teh velikih območij in kultura, v kateri se spremembe izražajo, odličen prostor za novo evangelizacijo (prim. Propositio 25). To zahteva, da iznajdemo nova področja za molitev in občestvo, ki so privlačnejša in pomenljivejša za mestno prebivalstvo. Zaradi vpliva sredstev družbenega obveščanja podeželska področja niso izvzeta iz teh kulturnih sprememb, ki povzročajo tudi znatne spremembe v njihovem načinu življenja.

74. To terja novo evangelizacijo, ki razsvetljuje nove oblike in prebujata temeljne vrednote, da bi stopili v stik z Bogom, z drugimi in z okoljem. Potrebno je, da dospemo tja, kjer nastajajo nove zgodovine in vzorci, in z Jezusovo besedo dosežemo najgloblje jedro duše mest. Ne smemo pozabiti, da je mesto področje mnogih kultur. V velikih mestih lahko opažamo »*vezno tkivo*«, v katerem skupine oseb med seboj delijo iste življenjske prostore in podobne nazore in se združujejo v nove človeške povezave, kulturne prostore in nevidna mesta. Različne kulturne oblike dejansko živijo skupaj, a pogosto delujejo ločevalno in nasilno. Cerkev je poklicana, da se postavi v službo težavnega pogovora. So meščani, ki prejemajo primerna sredstva za razvoj osebnega in družinskega življenja. Po drugi strani pa je zelo veliko »*nemeščanov*«, »*polmeščanov*« ali »*brezdomcev*«. Mesto poraja nekakšno stalno dvoumnost. Svojim meščanom nudi neskončno veliko možnosti. Istočasno pa se pojavljajo tudi številne

težave za poln razcvet življenja. To nasprotje povzroča pretresljivo trpljenje. V mnogih delih sveta so mesta prizorišča množičnih protestov, v katerih na tisoče prebivalcev zahteva svobodo, udeležbo in pravičnost. Prav tako uveljavljajo različne zahteve, ki jih tudi s silo ni mogoče utišati, če niso deležne ustreznega razumevanja.

158. Že Pavel VI. je rekel: »Zbrana skupnost verujočih /.../ pričakuje in prejme /.../ od pridige zelo veliko. Naj bo preprosta, jasna, neposredna, naravnana na ljudi« (Pr. t., 43: AAS (1976), 33). Preprostost je povezana z dejansko govorico. Da ne bi zašli v nevarnost, da govorimo v prazno, mora biti govorica takšna, da jo ljudje razumejo. Dogaja se, da pridigarji uporabljajo besede, ki so se jih naučili pri svojem študiju ali v določenih krogih, ki pa ne spadajo k navadni govorici njihovih poslušalcev. Nekatere besede so pojmi teologije ali kateheze. Njihov pomen večini kristjanov ni razumljiv. Največja nevarnost za pridigarja je, da se navadi na svojo govorico in misli, da jo uporabljajo in razumejo vsi drugi. Če se hočemo prilagoditi govorici drugih, da bi jih dosegli z Besedo, moramo veliko poslušati, deliti življenje ljudi in mu posvečati pozornost. Preprostost in jasnost sta dve različni stvari. Govorica je lahko povsem preprosta, a pridiga ni dovolj jasna. Lahko postane nerazumljiva zaradi svoje neurejenosti, zaradi pomanjkljive logike ali zato, ker istočasno obravnavamo različna vprašanja. Zato je naslednja nujna naloga, poskrbeti, da pridiga vsebinsko sestavlja enoto, ima jasno ureditev in povezanost med stavki. Tako ljudje zlahka sledijo pridigarju in morejo dojeti logiko tega, kar pove.

159. Naslednja značilnost je pozitivna govorica. Ne poudarja toliko tega, česa ne smemo, ampak bolj pokaže, kaj moremo storiti bolje. Če kdaj omeni kaj negativnega, vedno skuša pokazati tudi pozitivno vrednost, ki priteguje, da ne bi obtičali pri tožbi, stokanju, kritiki ali očitkih vesti. Vrh tega pozitivna pridiga vedno prinaša upanje, usmerja v prihodnost in nas ne vklepa v negativnem. Kako dobro je, če se duhovniki, diakoni in laiki redno srečujejo, da bi skupaj našli sredstva in načine za bolj privlačno oblikovanje oznanjevanja!

**MOLITVENI NAMENI SVETEGA OČETA
ZAUPANI NJEGOVI SVETOVNI MREŽI MOLITVE
(APOSTOLAT MOLITVE 2018)**

Januar

Za evangelizacijo: Verske manjšine v Aziji

Da bi kristjani, kot tudi druge verske manjšine v azijskih državah, lahko v vsej svobodi živeli svojo vero.

Februar

Splošni: Ne korupciji

Da bi tisti, ki imajo gmotno, politično ali duhovno moč, ne drseli v korupcijo.

Marec

Za evangelizacijo: Rast v duhovnem razločevanju

Da bi vsa Cerkev prepoznala nujnost rasti v duhovnem razločevanju na osebni in skupnostni ravni.

April

Splošni: Za tiste, ki imajo odgovornost v ekonomiji

Da bi načrtovalci in izvajalci svetovne ekonomije imeli pogum reči ne ekonomiji izključevanja in bi odpirali nove poti.

Maj

Za evangelizacijo: Poslanstvo laikov

Da bi verni laiki izpolnili svoje posebno poslanstvo s tem, da bi svojo ustvarjalnost dali v službo izzivov sedanjega sveta.

Junij

Splošni: Socialne mreže

Da bi bile socialne mreže naklonjene solidarnosti in učenju spoštovanja drugega v njegovi različnosti.

Julij

Za evangelizacijo: Duhovniki v svojem pastoralnem poslanstvu

Da bi duhovniki, ki trpijo zaradi utrujenosti in samote v svojem pastoralnem delu, začutili pomoč in tolažbo prijateljstva Gospoda in svojih bratov.

Avgust

Splošni: Družine, zaklad

Da bi ekonomske in politične odločitve varovale družine kot zaklad človeštva.

September

Splošni: Mladi iz Afrike

Da bi imeli mladi z afriškega kontinenta dostop do izobrazbe in dela v lastnih deželah.

Oktober

Za evangelizacijo: Poslanstvo posvečenih

Da bi posvečeni prebudili svojo misijonsko gorečnost in dosegli uboge, obrobne in brezpravne.

November

Splošni: V službi miru

Da bi govorica srca in dialog vedno prevladala nad govorico orožja.

December

Za evangelizacijo: V službi posredovanja vere

Da bi ljudje, ki so zavzeti v službi razumevanja vere, v dialogu s kulturami našli govorico za današnji čas.

Vatikan, 13. februarja 2017

Frančišek